

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:— ତୁମକୁ ଆତ୍ମିକ ପଣ୍ଡା ହୋଇ ଯାତ୍ରା କରିବା ସହିତ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଯାତ୍ରା କରାଇବାକୁ ହେବ, ବାବାଜୀଙ୍କର ସ୍ମୃତି ହିଁ ତୁମର ଯାତ୍ରା ଅଟେ, ତେଣୁ ତୁମେ ସଦାସର୍ବଦା ସ୍ମୃତିରେ ରୁହ ତେବେ ଖୁସିର ନିଶା ଚଢ଼ିବ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ନିରାକାରୀ ଦୁନିଆକୁ ଯିବା ମାତ୍ରେ କେଉଁ ସଂସ୍କାର ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ କେଉଁ ସଂସ୍କାର ରହିଯାଏ ?

ଉତ୍ତର:- ନିରାକାରୀ ଦୁନିଆରେ ଜ୍ଞାନର ସଂସ୍କାର ସମାପ୍ତ ହୋଇ, ପ୍ରାରବ୍ଧର ସଂସ୍କାର ରହିଯାଇଥାଏ । ଯେଉଁ ସଂସ୍କାର ଆଧାରରେ ତୁମେମାନେ ସତ୍ସମ୍ପର୍କରେ ପ୍ରାରବ୍ଧ ଭୋଗ କରୁଛ, ସେଠାରେ ପାଠପଢ଼ା ବା ପୁରୁଷାର୍ଥର ସଂସ୍କାର ରହିନଥାଏ । ପ୍ରାରବ୍ଧ ମିଳିଗଲା ପରେ ଜ୍ଞାନ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ ।

ଗୀତ:- ରାତ କେ ରାହୀ ଅକ ମତ ଜାନା....

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଏଠାରେ ତୁମେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରେ ଶିବଭଗବାନୁବାଚ ଶୁଣୁଛ । ଗୀତାରେ ଦର୍ଶାଉଛନ୍ତି— ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଭଗବାନୁବାଚ କିନ୍ତୁ କୃଷ୍ଣ ତ ସେହି ନାମ-ରୂପରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣକୁ ଆସିପାରିବେ ନାହିଁ । ବାବା ତ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରେ କହୁଛନ୍ତି, ନିରାକାର ଭଗବାନୁବାଚ । ଯଦି କୃଷ୍ଣଭଗବାଚ କୁହାଯିବ ତେବେ ତାହା ତ ସାକାର ହୋଇଗଲା । ଯେଉଁମାନେ ବେଦ-ଶାସ୍ତ୍ରର ଆଦି ଶୁଣାଇଥା’ନ୍ତି, ସେମାନେ କେବେ ବି କହିବେ ନାହିଁ ଯେ ଭଗବାନୁବାଚ, କାହିଁକି ନା ସାଧୁ, ସନ୍ଥ, ମହାତ୍ମା ଆଦି ସାକାରରେ ବସିଥା’ନ୍ତି । ପୁଣି ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ହେ ଆତ୍ମିକ ଯାତ୍ରୀ । ଆତ୍ମିକ ପିତା ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଆତ୍ମାକୁ ହିଁ କହିବେ— ହେ ପିଲାମାନେ, ଅକିଆଅ ନାହିଁ । ଯାତ୍ରା କରିବା ସମୟରେ କେହି ଅକିଗଲେ ଯାତ୍ରାରୁ ଫେରିଆସିଥା’ନ୍ତି । ତାହା ହେଉଛି ଶାରୀରିକ ଯାତ୍ରା । ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ମନ୍ଦିରକୁ ଶାରୀରିକ ତୀର୍ଥଯାତ୍ରା କରିବାକୁ ଯାଇଥା’ନ୍ତି । କେହି କେହି ଶିବଜ୍ୟୋତିର ମନ୍ଦିରକୁ ମଧ୍ୟ ଯାଇଥା’ନ୍ତି, ମନ୍ଦିରରେ ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ଶାରୀରିକ ଚିତ୍ର ତ ରଖାଯାଇଛି । ଏଠାରେ ତ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ କହୁଛନ୍ତି ହେ ପିଲାମାନେ, ଏବେ କେବଳ ମୋ ସହିତ ବୁଦ୍ଧି ଯୋଗ ଲଗାଅ ଏବଂ ଆମକୁ ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟ ଦେଉଛନ୍ତି । ତୀର୍ଥ ସ୍ଥାନରେ ମଧ୍ୟ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ଥା’ନ୍ତି, ଯେଉଁମାନେ କି କଥା-କୀର୍ତ୍ତନ ଆଦି କରିଥା’ନ୍ତି । ତୁମର ହେଲା ନରରୁ ନାରାୟଣ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଏକମାତ୍ର ସତ୍ସ ନାରାୟଣଜ୍ୟୋତିର କଥା । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ଆମେ ପ୍ରଥମେ ଶାନ୍ତିଧାମ ଯିବା ପୁଣି ବିଷ୍ଣୁପୁରୀକୁ ଆସିବା । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ବ୍ରହ୍ମପାପୁରୀରେ ଅଛ ଯାହାକୁ ପିଅରଘର (ବାପଘର) କୁହାଯାଉଛି । ସେଥିପାଇଁ ତୁମ ପାଖରେ ଅଳଙ୍କାର ଆଦି କିଛି ନାହିଁ କାହିଁକି ନା ତୁମେ ପିଅରଘରେ (ବାପଘରେ)ଅଛ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ସାମ୍ବରଗୁପ୍ତା ଶାମ୍ବରଘରେ ଆମକୁ ଅସରନ୍ତି ସୁଖ ମିଳିବ । ଏଠାରେ କଳିଯୁଗୀ ଶାମ୍ବରଘରେ ଅସରନ୍ତି ଦୁଃଖ । ତୁମକୁ ତ ଆରପାରି ସୁଖଧାମକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ସେଥିପାଇଁ ଏଠାରୁ ତୁମକୁ ସ୍ଥାନାନ୍ତରିତ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ବାବା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ନିୟମରେ ବସାଇ ନେଇଯିବେ । ଦର୍ଶାଇଛନ୍ତି କୃଷ୍ଣଜ୍ୟୋତିର ପିତା ତାଙ୍କୁ ଗୋକେଇରେ ବସାଇ ଆରପାରିକୁ (ସେ କୁଳକୁ) ନେଇଯାଇଥିଲେ ସେହିପରି ଏହି ଅବିନାଶୀ ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ଆରପାରି ସାମ୍ବରଗୁପ୍ତା ଶାମ୍ବରଘରକୁ ନେଇଯିବେ । ପ୍ରଥମେ ନିଜର ନିରାକାରୀ ଘରକୁ ନେଇଯିବେ ପୁଣି ସାମ୍ବରଗୁପ୍ତା ଶାମ୍ବରଘରକୁ ପଠାଇ ଦେବେ । କିନ୍ତୁ ତୁମେ ସାମ୍ବରଘର ଗଲେ ଏହି ବାପାଘର କଥା, ଶାମ୍ବରଘର କଥା ଭୁଲିଯିବ । ତାହା ହେଲା ନିରାକାରୀ ପିତାଜ୍ୟୋତିର ଘର, ସେଠାରେ ତୁମେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ଭୁଲିଯାଉଛ । ଜ୍ଞାନର ସଂସ୍କାର ସୁପ୍ତ ହୋଇଯିବ, ବାକି କେବଳ ପ୍ରାରବ୍ଧର ସଂସ୍କାର ରହିଯିବ । ତେଣୁ ତୁମ ମଧ୍ୟରେ କେବଳ ପ୍ରାରବ୍ଧ ପ୍ରତି ପ୍ରସ୍ତାନ ରହିଥାଏ । ପ୍ରାରବ୍ଧ ଅନୁସାରେ ତୁମେ ସୁଖର ଜନମ ନେବ । ତୁମକୁ ସୁଖଧାମ ଯିବାକୁ ହେବ । ପ୍ରାରବ୍ଧ ମିଳିଗଲେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ପ୍ରାରବ୍ଧ ଅନୁଯାୟୀ ଆମେ ପୁଣି ସେହି ଅଭିନୟ କରିବୁ । ପ୍ରାରବ୍ଧ ଅନୁଯାୟୀ ତୁମର ସଂସ୍କାର ତିଆରି ହୋଇଯିବ । ବର୍ତ୍ତମାନ ତ ପୁରୁଷାର୍ଥର ସଂସ୍କାର ରହିଛି । ଏହିପରି ନୁହେଁ ଯେ ପୁରୁଷାର୍ଥ ଏବଂ ପ୍ରାରବ୍ଧ ଭିନ୍ନ ସଂସ୍କାର ସେଠାରେ ରହିବ । ନାଁ, ସେଠାରେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ରହିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ଏହା ତୁମର ଆତ୍ମିକ ଯାତ୍ରା ଅଟେ । ବାବା ହିଁ ତୁମର ମୁଖ୍ୟ ପଣ୍ଡା ଅଟନ୍ତି । ବାବାଜ୍ୟୋତିର ସହ ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଆତ୍ମିକ ପଣ୍ଡା ହୋଇ, ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସାଥୀରେ ନେଇଯାଉଛ । ସେମାନେ ଶାରୀରିକ ଏବଂ ତୁମେମାନେ ଆତ୍ମିକ ପଣ୍ଡା ଅଟ । ସେମାନେ ବହୁତ ଧୂମଧାମରେ ଅମରନାଥ ଯାତ୍ରା କରିଥା’ନ୍ତି । ଦଳଦଳ ହୋଇ ବହୁତ ଧୂମଧାମରେ ଅମରନାଥକୁ ଯାଇଥା’ନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମବାବା ମଧ୍ୟ ଦେଖିଛନ୍ତି କେତେ ସାଧୁ-ସନ୍ଥ ସାଥୀରେ ବାଜା ମଧ୍ୟ ନେଇଯାଇଥା’ନ୍ତି । ସାଥୀରେ ଡାକ୍ତରଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ନେଇଥା’ନ୍ତି କାହିଁକି ନା ବହୁତ ଅଶ୍ରୁ ହୋଇଥାଏ । ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଅନେକ ରୋଗଗ୍ରସ୍ତ ହୋଇଥା’ନ୍ତି । ତୁମର ଯାତ୍ରା ତ ବହୁତ ସହଜ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ସ୍ମୃତିରେ ରହିବା ହିଁ ହେଉଛି ତୁମର ଯାତ୍ରା । ତେଣୁ ତୁମର ମୁଖ୍ୟ କଥା ହେଲା ଯୋଗ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ପିଲାମାନେ ବାବାଜ୍ୟୋତିର ସ୍ମୃତିରେ ରହିଲେ ତୁମର ଖୁସିର ନିଶା ଚଢ଼ିବ । ତେବେ ତୁମେ ନିଜ ସାଥୀରେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଯାତ୍ରା କରାଇବା ଉଚିତ୍ । ଏହି ଯାତ୍ରା ଥରେ ମାତ୍ର ହେଉଛି । ଶାରୀରିକ ଯାତ୍ରା ତ ଭକ୍ତିମାର୍ଗରୁ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଛି । ଭକ୍ତିମାର୍ଗ ଆରମ୍ଭରୁ ତୀର୍ଥଯାତ୍ରା କରାଯାଇନଥାଏ । ଏହିପରି ନୁହେଁ ଯେ ଭକ୍ତିମାର୍ଗ ଆରମ୍ଭରୁ ତୁରନ୍ତ ମନ୍ଦିର, ଚିତ୍ର ଆଦି ନିର୍ମିତ ହୋଇଥାଏ । ଏହା ତ ଧୀରେ ଧୀରେ ପରେ ତିଆରି ହୋଇଥାଏ । ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ଶିବବାବାଜ୍ୟୋତିର ମନ୍ଦିର ହେବ । ତେବେ ପ୍ରଥମେ ନିଜ ନିଜ ଘରେ ସୋମନାଥଜ୍ୟୋତିର ମନ୍ଦିର ତିଆରି କରିଥା’ନ୍ତି ତେଣୁ କେଉଁଠାକୁ ଯିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ପଡ଼ିନଥାଏ । ଏହି ମନ୍ଦିର ଆଦି ସବୁ ପରେ ତିଆରି ହୋଇଥାଏ, ଏଥିପାଇଁ ସମସ୍ତ ମଧ୍ୟ ଲାଗିଥାଏ

ଧୀରେ ଧୀରେ ନୂଆ ନୂଆ ଶାସ୍ତ୍ର, ନୂଆ ନୂଆ ଚିତ୍ର, ନୂଆ ନୂଆ ମନ୍ଦିର ତିଆରି ହୁଏ । ଏସବୁ ତିଆରି ହେବା ପାଇଁ ସମସ୍ତ ଦରକାର କାରଣ ଶାସ୍ତ୍ର ଆଦି ପଢ଼ିବା ପାଇଁ ଉକ୍ତ ମଧ୍ୟସ୍ତ୍ର ଦରକାର ନା । ମଠ, ମନ୍ଦିରର ସଂଖ୍ୟା ବୃଦ୍ଧି ହୋଇଗଲେ, ପୁଣି ଶାସ୍ତ୍ର ଆଦି ରଚନା କରିବା ପାଇଁ ବିଚାର ଆସିବ । ତେଣୁ ଏତେ ତୀବ୍ରସ୍ଥାନ, ମନ୍ଦିର, ଚିତ୍ର ଆଦି ତିଆରି ହୋଇଛି, ସେଥିପାଇଁ ସମସ୍ତ ଲାଗିଥାଏ ନା । ଯଦିଓ କୁହାଯାଏ ଯେ ଉକ୍ତିମାର୍ଗ ଦ୍ଵାରାପରୁ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥାଏ କିନ୍ତୁ ଏଥିପାଇଁ ମଧ୍ୟସ୍ତ୍ର ସମସ୍ତ ଦରକାର । ପୁଣି ଧୀରେ ଧୀରେ କଳା ମଧ୍ୟସ୍ତ୍ର କମ ହୋଇଯିବ । ଉକ୍ତି ପ୍ରଥମେ ଅବ୍ୟଭିଚାରୀ ପୁଣି ବ୍ୟଭିଚାରୀ ହୋଇଥାଏ । ଏହି ସବୁ କଥା ଭଲ ଭାବରେ ଚିତ୍ର ମାଧ୍ୟମରେ ପ୍ରମାଣ କରି କୁହାଯାଉଛି । ତେବେ ବୁଝାଉଥିବା ଆତ୍ମାତ୍ମକ ବୁଦ୍ଧିରେ ଏହା ହିଁ ରହିଥାଏ ଯେ ଏହିଭଳି ଚିତ୍ର ତିଆରି କରିବୁ ଏହିପରି ବୁଝାଇବୁ । ଏକଥା ସମସ୍ତତଃ ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସିନଥାଏ । ସମସ୍ତେ କରମାନୁସାରେ ରହିଛନ୍ତି ନା । କେତେ ଜଣତଃ ବୁଦ୍ଧିରେ ତ' ବିଲକୁଲ୍ ଆସିନଥାଏ, ସେମାନେ ପୁଣି ସାଧାରଣ ପଦ ପାଇବେ । ଜଣାପଡ଼ିଯାଏ ଯେ— ଇଏ କ'ଣ ହେବେ ? ଯେତେ ଆଗକୁ ଯିବ— ତୁମେ ସବୁ କିଛି ବୁଝିଯିବ । ପୁଣି ଯେବେ ଲଢ଼େଇ ଆଦି ଲାଗିବ ତୁମେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷକ୍ଷରେ ସବୁକିଛି ଦେଖିବ । ସେହି ସମୟରେ ପୁଣି ବହୁତ ପଶ୍ଚାତାପ କରିବ । ସେହି ସମୟରେ ପାଠପଢ଼ା ତ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଲଢ଼େଇ ସମୟରେ ତରାହି-ତରାହି କରିବେ, ତେଣୁ ତୁମେ କିଛି ଶୁଣିପାରିବ ନାହିଁ । ଜଣାନାହିଁ କ'ଣ ହୋଇଯିବ । ବିଭାଜନ ସମୟରେ କ'ଣ ହେଲା । ଦେଖିଲ ନା । ଏହି ବିନାଶର ସମୟ ବହୁତ ଉତ୍ସାନ ଅଟେ । ହଁ, ବାକି ସାକ୍ଷାତକାର ଆଦି ବହୁତ ହେବ, ଯାହାଦ୍ଵାରା ଜଣାପଡ଼ିବ ଯେ ଇଏ କେତେ ପାଠ ପଢ଼ିଛନ୍ତି । ବହୁତ ପଶ୍ଚାତାପ ବି କରିବେ ଏବଂ ସାକ୍ଷାତକାର ମଧ୍ୟସ୍ତ୍ର ହେବ— ଦେଖ ତୁମେ ପାଠପଢ଼ା ଛାଡ଼ିଦେଇ ସେଥିପାଇଁ ଏପରି ଅବସ୍ଥା ହେଲା । ତେବେ ଧର୍ମମାର୍ଗ ସାକ୍ଷାତକାର କରାଇବା ବିନା ଦଣ୍ଡ କିପରି ଦେବେ ? ତେଣୁ ସବୁକିଛି ସାକ୍ଷାତକାର କରାଇବେ । ପୁଣି ସେହି ସମୟରେ ତୁମେ କିଛି ବି କରିପାରିବ ନାହିଁ । କେବଳ ହାସ୍ତ ମୋର ଭାଗ୍ୟ ବୋଲି କହିବ କାହିଁକି ନା । ଭାଗ୍ୟ ଗଢ଼ିବାର ସମୟ ତ ଚାଲିଗଲା । ତେଣୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ କାହିଁକି ବର୍ତ୍ତମାନ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁନାହିଁ । ସେବା କରିଲେ ହିଁ ତୁମେ ବାବାତ୍ମକ ହୃଦୟରେ ବସିପାରିବ । ସେବା କଲେ ବାବା କହିବେ ଯେ ଏହି ପିଲା ବହୁତ ଭଲ ସେବା କରୁଛି । ମିଲେଟ୍‌ରୀର କେହି ମୃତ୍ୟୁବରଣ କଲେ, ତାତ୍କାଳ ମିତ୍ର-ସମ୍ବନ୍ଧୀମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟସ୍ତ୍ର ପୁରସ୍କାର ଦେଇଥା'ନ୍ତି । ଏଠାରେ ମଧ୍ୟସ୍ତ୍ର ତୁମକୁ ବେହଦର ବାବା ପୁରସ୍କାର ଦେଉଛନ୍ତି । ବାବାତ୍ମକଠାରୁ ତୁମକୁ ଭବିଷ୍ୟତ ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ପୁରସ୍କାର ମିଳୁଛି । ତେବେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ନିଜ ହୃଦୟରେ ହାତ ଗଣି ପଚାରିବା ଉଚିତ୍ ଯେ ମୁଁ କେତେ ପାଠ ପଢୁଅଛି । ଯଦି ଧାରଣା ହେଉନାହିଁ ତେବେ ଏହାର ଅର୍ଥ ତୁମ ଭାଗ୍ୟରେ ନାହିଁ । କହିବେ ଯେ ଆମର କର୍ମ ହିଁ ଏହିପରି ଖରାପ ଅଟେ । ବହୁତ ଖରାପ କର୍ମ କରିଥିବା ଆତ୍ମା କିଛି ବି ଧାରଣ କରିପାରିବେ ନାହିଁ ।

ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି— ମଧୁର ସନ୍ତାନଗଣ, ତୁମକୁ ଏହି ଆତ୍ମିକ ଯାତ୍ରାରେ ନିଜର ସାଥୀମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟସ୍ତ୍ର ନେଇ ଯିବାକୁ ହେବ । ତୁମର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ହେଲା ପ୍ରତ୍ୟେକତଃ ଏହି ଯାତ୍ରା ବିଷୟରେ କହିବା । ସେମାନଙ୍କୁ କୁହ ଯେ, ଏହା ଆତ୍ମିକ ଯାତ୍ରା ଅଟେ । ତୀବ୍ରଯାତ୍ରା ଆଦି ହେଉଛି ଶାରୀରିକ ଯାତ୍ରା । କୁହନ୍ତି ରେଞ୍ଜନରେ ଗୋଟିଏ ଛମ୍-ଛମ୍ ପୋଖରୀ ଅଛି, ଯେଉଁଠାରେ ସନ୍ତାନ କରିବା ଦ୍ଵାରା ପରୀ ହୋଇଯାଆନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ତ ବାସ୍ତବରେ ପରୀ ହୋଇନଥାନ୍ତି । ଏହା ହେଉଛି ଜ୍ଞାନ ସନ୍ତାନ କରିବାର କଥା, ଯାହାଦ୍ଵାରା ତୁମେ ସଞ୍ଚରଣ ମାଲିକ ହୋଇଯିବ ଏବଂ ଜ୍ଞାନ-ଯୋଗ ଆଧାରରେ ବୈକୁଣ୍ଠକୁ ଯିବା-ଆସିବା କରିବା ତ ତୁମପାଇଁ ସାଧାରଣ କଥା ଅଟେ । ବରଂ ତୁମକୁ ମନା କରାଯାଉଛି ଯେ, ବାରମ୍ବାର ଧ୍ୟାନରେ ଯାଅ ନାହିଁ, ନଚେତ୍ ଅଭ୍ୟାସ ହୋଇଯିବ । ଏହା ହିଁ ଜ୍ଞାନ ମାନ-ସରୋବର ଅଟେ, ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ଆସି ଏହି ମନୁଷ୍ୟ ଶରୀର ଦ୍ଵାରା ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ଏହାକୁ ମାନ ସରୋବର କୁହାଯାଉଛି । ମାନ-ସରୋବର ଅକ୍ଷର ସାଗରରୁ ଆସିଛି । ଜ୍ଞାନ ସାଗରରେ ଜ୍ଞାନ ସନ୍ତାନ କରିବା ତ ବହୁତ ଭଲ କଥା । ସଞ୍ଚରଣ ମାଲିକାଣୀଙ୍କୁ ମହାରାଣୀ କୁହାଯାଇଥାଏ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ମଧ୍ୟସ୍ତ୍ର ସଞ୍ଚରଣ ମାଲିକ ହୁଅ । ବାବାତ୍ମକ ପିଲାମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ସ୍ନେହ ରହିଛି ନା । ପ୍ରତ୍ୟେକତଃ ଉପରେ ଦୟା ଆସୁଛି, ସାଧୁମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମଧ୍ୟସ୍ତ୍ର ଦୟା ଆସୁଛି । ଏକଥା ତ ଗୀତାରେ ଲେଖାଯାଇଛି ଯେ ସାଧୁମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟସ୍ତ୍ର ଉଦ୍ଧାର ମୁଁ କରୁଛି । ଏହି ଜ୍ଞାନ ଯୋଗ ଦ୍ଵାରା ହିଁ ଉଦ୍ଧାର ହୋଇଥାଏ । ବୁଝାଇବା ପାଇଁ ତୁମମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟସ୍ତ୍ରରେ ବହୁତ ଫୁଲ୍‌ବୁଲ୍ ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ । କୁହ— ତୁମେ ଯାହା ସବୁ ଜାଣିଛ ଏସବୁ ଘୋଳ ଦହି ସମାନ ଅଟେ, ବାକି ଲହୁଣୀ ଖୁଆଉଥିବା ବାବାତ୍ମକୁ ତୁମେ ଜାଣି ନାହିଁ । ବାବା କେତେ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ କାହାର ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିବା ଦରକାର ନା । ବାବାତ୍ମକୁ ଜାଣିବା ଦ୍ଵାରା ମନୁଷ୍ୟ ହୀରାତୁଲ୍ୟ ହେଉଛନ୍ତି, ନ ଜାଣିବା ଦ୍ଵାରା କଉଡ଼ିତୁଲ୍ୟ ବିଲକୁଲ୍ ପଡ଼ିତ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ବାବାତ୍ମକୁ ଜାଣିବା ଦ୍ଵାରା ହିଁ ତୁମେ ପବିତ୍ର ହେଉଛ । ପତିତ ଦୁନିଆରେ କେହି ପବିତ୍ର ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ତେଣୁ ମହାରଥୀ ପିଲାମାନେ ହିଁ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଇପାରିବେ । କେତେ ଜେର ବ୍ରହ୍ମାକୁମାର-କୁମାରୀ ଅଛନ୍ତି । ପ୍ରଜାପତି ବ୍ରହ୍ମାତ୍ମକର ନାମ ମଧ୍ୟସ୍ତ୍ର ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଅଟେ । ପ୍ରଜାପତି ବ୍ରହ୍ମାତ୍ମକର ତୁମେମାନେ ହେଉଛ ମୁଖ ବଂଶାବଳୀ । ବ୍ରହ୍ମାତ୍ମକର ହିଁ ୧୦୦ ଭୂଜା, ୧୦୦୦ ଭୂଜା ଥିବାର ଦେଖାଉଛନ୍ତି । ଏକଥା ମଧ୍ୟସ୍ତ୍ର ବୁଝାଯାଉଛି ଯେ ଏତେ ଭୂଜା ତ କାହାର ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ବାକି ବ୍ରହ୍ମାତ୍ମକର ତ ବହୁତ ପିଲାଛୁଆ ଅଛନ୍ତି । ତେବେ ବ୍ରହ୍ମା ପୁଣି କାହାର ସନ୍ତାନ ? ବ୍ରହ୍ମାତ୍ମକର ତ ପିତା ଅଛନ୍ତି ନା । ବ୍ରହ୍ମା ହେଉଛନ୍ତି ଶିବବାବାତ୍ମକର ସନ୍ତାନ । ବ୍ରହ୍ମାତ୍ମକର ଆଉ କ'ଣ କିଏ ପିତା ହୋଇପାରିବେ ? କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ ତ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ସୃଷ୍ଟିମନ୍ତରେ ବ୍ରହ୍ମା, ବିଷ୍ଣୁ, ଶତ୍ରୁକର ଥିବାର ଗାୟନ କରାଯାଏ । ସେମାନେ ତ ଏଠାକୁ ଆସିପାରିବେ ନାହିଁ । ତେଣୁ ପ୍ରଜାପତି ବ୍ରହ୍ମା ତ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଏହିଠାରେ ହିଁ ରହିବେ ନା । ସୃଷ୍ଟିମଳୋକ ତ ପ୍ରଜା ରଚନା କରିବେ ନାହିଁ । ତେଣୁ ପ୍ରଜାପତି ପରମାତ୍ମା ଆସି ବ୍ରହ୍ମାତ୍ମକ ମୁଖ ଦ୍ଵାରା ଶକ୍ତି ସେନା ରଚନା କରୁଛନ୍ତି । ତେଣୁ ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ପରିଷ୍ଟ ଦେବାକୁ ହେବ ଯେ ଆମେ ବ୍ରହ୍ମା ମୁଖ ବଂଶାବଳୀ ଅଛୁ । ତୁମେମାନେ

ମଧୁସ୍ ବରହମାତ୍ମକର ସନ୍ତାନ ଅଟ ନା । ପରଜାପିତା ବରହମା ସମସ୍ତତଃକର ପିତା ଅଟନ୍ତି । ପୁଣି ତା'ତ୍ମକଠାରୁ ଆହୁରି କୁତୁମ୍ବ ବଢ଼ିଚାଲନ୍ତି, ନାମ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇଥାଏ । ବରହମା ତୁମେ ବରହମା ଅଟ । ବାସ୍ତବରେ ରୂପେ ଦେଖ ପରଜାପିତା ବରହମାତ୍ମକ କେତେ ସନ୍ତାନ ଅଛନ୍ତି । ତେବେ ନିର୍ଗତି ଭାବରେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ସମ୍ପତ୍ତି ମଧୁସ୍ ମିଳୁଥିବ । ବରହମାତ୍ମକ ପାଖରେ ତ କୌଣସି ସମ୍ପତ୍ତି ନାହିଁ, ସମ୍ପତ୍ତି ଶିବବାବାତ୍ମକ ପାଖରେ ରହିଛି । କାରଣ ବରହମାତ୍ମକର ପିତା ହେଲେ ଶିବ । ଅବିନାଶୀ ପିତାତ୍ମକଠାରୁ ହିଁ ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳିଥାଏ । ବରହମାତ୍ମକ ଦ୍ଵାରା ଶିବବାବା ଆସି ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ଆମକୁ ବାବାତ୍ମକଠାରୁ ଅରୁଥାତ୍ ଶିବବାବାତ୍ମକଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳୁଛି । ବାବା ତ ବହୁତ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ କେହି ଯୋଗ କରୁନାହାନ୍ତି, ନିଷ୍ଠା ଅନୁସାରେ ଚାଲୁନାହାନ୍ତି ତେବେ ବାବା କ'ଣ କରିବେ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏସବୁ ତାତ୍ମକର ଭାଗ୍ୟ । ଯଦି ବାବାତ୍ମକୁ ପଚାରିବା ତେବେ ବାବା କହିପାରିବେ— ଏହି ଅବସ୍ଥାରେ ତୁମକୁ କେଉଁ ପଦ ମିଳିବ ? ନିଜ ନିଜର ବିବେକ ମଧୁସ୍ ସାକ୍ଷୀ ଦେଇଥାଏ ଯେ ମୁଁ କେତେ ସେବା କରୁଛି ? କେତେ ଶ୍ରୀମତ ଅନୁସାରେ ଚାଲୁଛି ? ଶ୍ରୀମତକୁ କେତେ ପାଳନ କରୁଛି । ଶ୍ରୀମତ ହେଲା ମନମନାଭବ । ସମସ୍ତତଃକୁ ବାବା ଏବଂ ସମ୍ପତ୍ତିର ପରିଚୟ ଦେଉଛନ୍ତି, ତେଣୁଗୁରା ମଧୁସ୍ ପିଚୁଛନ୍ତି । ବାବା ଲଗାତା ମଧୁସ୍ ଦେଉଛନ୍ତି, ତୁମକୁ ସରକାରତ୍ମକୁ ମଧୁସ୍ ବୁଝାଇବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଯାହାଦ୍ଵାରା ସେମାନେ ବି ଅନୁଭବ କରନ୍ତୁ ଭାରତର ମହିମା ଓ ଗାରିମା କଷ୍ଟରୁଣ ହୋଇଛି । ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ସର୍ବଶକ୍ତିମାନଙ୍କ ସହିତ ଯୋଗ ହିଁ ନାହିଁ । ବାବାତ୍ମକ ସହିତ ତୁମେ ଯୋଗ ଲଗାଉଥିବାରୁ ଏକଦମ୍ ବିଶ୍ରାମ ମାଳିକ ହୋଇଯାଉଛ, ମାୟାଜୀତ ହେଉଛ । ତେଣୁ ତୁମକୁ ଗୃହସ୍ଥରେ ରହି ମାୟାଜୀତ ହେବାକୁ ହେବ । ଆମର ସହଯୋଗୀ ବାବା ଅଟନ୍ତି । ବାବା କେତେ ବୁଝାଯାଉଛନ୍ତି, ତେଣୁ ତୁମେମାନେ ଧାରଣା କରିବା ଉଚିତ୍ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଢ଼ଞ୍ଜନ ଧନ ଦାନ କଲେ ସରିଯାଏ ନାହିଁ । ସେବା କଲେ ହିଁ ବାବାତ୍ମକର ହୃଦୟରେ ରହିପାରିବ । ନଚେତ୍ ହୃଦୟ ଜିତିବା ଅସମ୍ଭବ । ଏହାର ଅର୍ଥ ନୁହେଁ ଯେ ବାବା ସ୍ନେହ କରୁନାହାନ୍ତି । ତେବେ ସେବାଧାରୀ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ହିଁ ବାବା ସ୍ନେହ କରିବେ । ତେଣୁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ପରିଶ୍ରମ କରିବା ଦରକାର । ସମସ୍ତତଃକୁ ବୁଦ୍ଧିଯୋଗର ଯାତ୍ରା ନିମନ୍ତେ ଯୋଗ୍ୟ କରିବାକୁ ହେବ । ମନମନାଭବ, ଏହା ହିଁ ଆତ୍ମିକ ଯାତ୍ରା, ମୋତେ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ତୁମେ ମୋ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚିଯିବ । ଶିବପୁରୀକୁ ଆସି ପୁଣି ତୁମେ ବିଷ୍ଣୁପୁରୀକୁ ଯିବ । ଏକଥା କେବଳ ତୁମେମାନେ ହିଁ ଜାଣିଛ । ଆଉ କେହି ମନମନାଭବର ଅର୍ଥକୁ ବୁଝିପାରିବେ ନାହିଁ । ଯଦିଓ ବହୁତ ପଢୁଛନ୍ତି, ତଥାପି ମଧୁସ୍ ବାବା ତୁମକୁ ମହାମନ୍ତ୍ର ଦେଉଛନ୍ତି, ମୋତେ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ତୁମେ ବିକରମାଜିତ୍ ହୋଇଯିବ । ଆରକ୍ଷା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପବାବାତ୍ମକର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସମ୍ପ୍ରତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାତ୍ମକର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କୃତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :-

(୧) ପ୍ରତିଦିନ ଢ଼ଞ୍ଜନ ସନ୍ତାନ କରିବାକୁ ହେବ । ସ୍ନେହର ସହିତ ସେବା କରି ବାବାତ୍ମକର ହୃଦୟ ସିଂହାସନରେ ବସିବାକୁ ହେବ । ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବା ସମୟରେ ବେପରୁଆ ହେବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ ।

(୨) ବାବାତ୍ମକର ନୟନରେ ବସି ଏହି କଳିଯୁଗୀ ଦୁଃଖଧାମରୁ ସୁଖଧାମକୁ ଯିବାକୁ ହେବ ସେଥିପାଇଁ ନିଜର ସବୁକିଛି ସ୍ଥାନାନ୍ତରିତ କରିଦେବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ସ୍ନେହର ସାଗରରେ ସମାହିତ ହୋଇ ମୋର ପଣିଆର ମଇଳାକୁ ସମାପ୍ତ କରି ପବିତ୍ର ଆତ୍ମା ହୁଅ । ଯେଉଁମାନେ ସଦା ସର୍ବଦା ସ୍ନେହର ସାଗରରେ ବୁଡ଼ି ରହିଥା'ନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ଦୁନିଆର କୌଣସି କଥାର ଚେତନା ଅର୍ଥାତ୍ ସମ୍ପ୍ରତି ରହିନଥାଏ । ସେମାନେ ସ୍ନେହରେ ବୁଡ଼ି ରହିଥିବା କାରଣରୁ ସବୁ ପ୍ରକାରର ପରିସ୍ଥିତିଠାରୁ ସହଜରେ ଉଦ୍ଧୃତ ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ଭକ୍ତମାନଙ୍କ ପାଇଁ କୁହାଯାଏ— ଇଏ ତ ପ୍ରେମରେ ହଜିଯାଇଛନ୍ତି, ପିଲାମାନେ ମଧୁସ୍ ସର୍ବଦା ପ୍ରେମରେ ବୁଡ଼ି ରହିଥା'ନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଦୁନିଆର ସମ୍ପ୍ରତି ହିଁ ନାହିଁ, ସବୁ ମୋର-ମୋର ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଇଛି । ଅନେକ ମୋର, ମୋର ମଇଳା କରିଦିଏ କିନ୍ତୁ ଏକମାତ୍ର ବାବା ମୋର କହିବା ଦ୍ଵାରା ମଇଳା ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ଆତ୍ମା ପବିତ୍ର ହୋଇଯାଏ ।

ସ୍ଵଲୋଗାନ:- ବୁଦ୍ଧିରେ ଢ଼ଞ୍ଜନ ରତନକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବା ଏବଂ କରାଇବା ହିଁ ହୋଇଛି ସ୍ନେହ ।

*** ଓମ୍ ଗାନତି ***